& sal cu alia eius[d] suppositi n[on] u[nitu]s diui, et alterius bonitatis. Vnde si cognitio unius singularis coniungati retinuisse illam alterius n[on] debet illam inte- tionaliter cu cognitione rei repraesentatae p[er] illa, neq[ue] p[er] unius singularis unica re pot[est] cu alterius unita, et x[?] [illegible] p[er] cognitione alterius q[uo]m tale, ac p[ro]inde cu diuina essentia sit ordinis supremi, et in illam n[on] distinguatur p[er] species seu [illegible] ab ipsa mere cognitione sic ut nequeat concurrere cu illa ad cognitionem singula- rium creatarum: ac p[ro]inde p[er] speciem et illius intentionem obtinens p[er]fectionem r[ati]o[n]e eiusd[em] suppositi et subordinationis natis, q[uonia]m diuina sua visioni cu illa creat. Deinceps cognitio p[er]fecta in opinione D. Thomae de concurrere r[ati]o[n]e [illegible] sit atq[ue] [illegible] ad [illegible] idea reluet, et n[on] r[ati]o[n]e [illegible] illis unita [illegible] visioni, ut [illegible] merentur [illegible] ultimo [illegible] et multo minus [illegible]. Q[uo]d p[ro]batur dicta [illegible] p[ro]pria cu D. Thomae [illegible] concurrere p[er] speciem [illegible] sit cu illa p[ro]pter ad n[ost]ra intuitiua singularis ea [illegible] species singula- rium in eodem intellectu [illegible] disp. 2. Sect. 2. § in 2ª.

3[o] illis [illegible] intuitiua: ac p[ro]inde [illegible] speciei [illegible] ut singularium [illegible] admittende [illegible] [illegible] ad n[ost]ra intuitiua n[on] requirit speciei p[ro]priae [illegible]. Q[uo]d [illegible] mai[or] [illegible] min[or] [illegible] relato admittente speciei [illegible] singularis, ac p[ro]inde dante speciei p[ro]priae [illegible] singularis [illegible] intuitiua [illegible]. Q[uo]d 2[o] cu opinione cu D. Thomae [illegible] mai[or] [illegible] min[or]: n[on] dante speciei p[ro]priae [illegible] illa [illegible] ad cognitionem [illegible] singularis [illegible]: n[on] dante speciei [illegible] singularis [illegible] n[on] intuitiua singularis [illegible] in illa [illegible] ex speciei illis [illegible] uelut [illegible] et in [illegible] p[ro]uenit ex [illegible] singularis ut ex [illegible] q[uo]d [illegible] speciei et intuitiua repraesentat [illegible] singularis [illegible] intuitiua illis [illegible] sic [illegible] partes et [illegible] determinatas [illegible] singularis [illegible] [illegible] et indeterminata [illegible] partes [illegible] determinate n[on] partes indeterminatas, ut videre e[st] in visione [illegible] [illegible] partes [illegible] determinatas et n[on] [illegible] et indeterminatas.

4[o] speciei intuitiua et abstractiua n[on] distinguuntur [illegible]

[illegible] admittentes [illegible]. [illegible] speciei concurrere pot[est] ad n[ost]ra intuitiua et abstractiua, ut [illegible] [illegible] speciei p[ro]priae et [illegible] intuitiue repraesentat [illegible] [illegible] ut [illegible] et abstractiua [illegible] et [illegible] speciei [illegible] speciei [illegible] [illegible] speciei p[ro]priae et [illegible]

fertur obiecto dupso ratione inducente essentiale discrimen distinguentis actiatis. Adprobandum sumendo possit ideo posse currere adorno [redacted] abstractiva, quae non tempore venit ad eiusdem adhuc obiecti adaequatam, ut potest in specie repraesentante obiectum existens in talibus, si tamen currat in potentia ad cognoscendum obiectum ut certificando de illius existentia aliis etc. cum existentia [redacted] rationis a priori quae [redacted] ser priusquam obiectum [illegible] in ipsius actibus, ut constat ex ipso illo tuus quae cum ut habet in specie imo etiam non producitur ab specie debito, quia non semper concurrit sua adaequata causalitate.

Dicendum ergo 2° Si ratio illa formalis ponatur ipsam notitiam intuitivam et abstractivam distinguentem sit motiva, ontologica, reperitur utrumque reperitur in obiecto: Nulli existimamus sed desumi a ratione ontologica in nulla datur quod cognitio quoad tanti adaequatum obiecti. Alii vero e contra arbitrantur discrimen specificum esse causae ex diversis notionibus in quibus obiecti ratione illius cadit sub ratione ontologica, sed non via, ut ratione facta tanti nulla habeat causalitatem quam ipse obiecti cognoscere potest in utraque notione ontologica: quod non a priori talis ratio cognitionis, quae in dicit obiecti prius factae cognitione quam ipsa sit, at ratio motiva ontologica prior censetur ipsa cognitione illa quae specificat. Sic abstrahendo ab illo [illegible] discrimen specificum inter notionem intuitivam et abstractivam. Nititur tandem in notis essentialis desumi numeri adaequata ontologica, et motiva obiecti formalis: potest obiectum in se utramque notionem praecedentem non justificari cognitione in ipso tendentes, formalis cognitio quae utramque notione et specificabilis et discrimen rationes. Quare ad punctum principale dicendum est: depta ratione actualitatis in ratione motiva, alterum esse ex variis quam Deus supplere potest, et per se hanc obiecti non specificat et distinguit cognitionem; alteram originem esse formalis externa quam Deus supplere nequit: ergo non est aliud obiecti formale et tamen hanc obiecti tribuit discrimen specificum notionis. Ad posteriores rationem obiecti [illegible] debet trahere aliquam cognitionem omnium actualem et potentialem: ac sensu 1° non nec a priori ipsa cognitione, nec illa specificat aut distinguit: sed 2° non per sese effectu adaequandam talem cognitionem. Sed sub utroque conceptu concurrit in genere causae formalis ad specificandam eam.

Dices 2° quae harum notionum prior censeatur, potius quod substantiale discrimen ex parte ordinis) Dico priorem esse notionem intuitivam: Probatur quia notio entis in actu est prior notione entis in potentia; ens in potentia cognoscatur per ens factum in actu: atqui notio entis in actu est intuitiva, et entis in potentia abstractiva; ergo notio intuitiva prior censenda est abstractiva. Deinde inductione ostenditur Deus notionem suppeditandi modum prius perspicuam intuitivam cognoscit et postea creaturas possibiles abstractive: sic nos quoque in ordine redeundo ad hoc, ex tangentibus prius intuitive sua entia, et denique ducit cognitionem abstractivam aliarum rerum. Denique homo in ad hibe externis sua intuitive suas notiones prius attingit obiecta intuitive quam per acquisita procedat in notionibus abstractivas aliarum rerum. Ergo sicut in ratione illa ac potentia non debet cognitio abstrac

tiua, principium debet aliquia intuitiua alicuius obti; neq. ri oppy. e ut hic eiusd. natq. obti; ut quotidie experimur.

Expediuntur aliquot difficultates circa nõa intuitiua et abstractiua?

Sectio. 4.

Primo. Vtrum ead. nõa põt eẽ sit intuitiua, et abstractiua? q. ri triplici sensu procedere ualet: 1° an ead. nõa põt eẽ sit intuitiua, et abstractiua riũ eiusd. obti præsentis: 2° r. sparaãe eiusd. obti natq.: 3° riũ diuersorũ obtorũ: De 1° sit 1ª ccõ vi põt ead. nõa eẽ sit intuitiua et abstractiua riũ eiusd. obti præsentis. põt q. ª complectitur nõa obti per eand. riõ nõa cognĩ ut existens, ac præsens, et sit cognĩ substragaõe eiusd. nõa, q. complectitur eand. nõa ꝑ natq. 8ꝑ natq. eẽ intuitiua sit et abstractiua, vi eidẽ ad eid. obti pẽli. De 2° sit 2ª ccõ ead. cognĩo eẽ ualet intuitiua sit, et abstractiua sparaãe eiusd. natq. obti; natq. complecti: nã ead. exiã cognĩt ad eo abstractiue potẽ eẽ pọile, et sit intuitiue tñ eẽ actualq. qd hẽt, 1 hẽbit: ad sparaq. q. nulla assignabilẽ repugnã obquã illa cognĩo natq. aut ꝑnatq. negat tendere in eand. reĩ sub eẽ exiã, et sub eẽ pọli ud utroq. sitq. coĩat eid. exiã possidẽ addita ꝯpiã. Dicq. dat qd ead. riõ ꝑnatq. eẽ ualeat sit intuitiua, et abstractiua, vi põit tñ natq. ri sit inferiorq. ordiq. Rx ri eẽ tanta repugniã q. vinci ri põt a sitt exiõ natq. tat Angelis, nã Angelq. ud intuitiue cognĩt iñ, et abstractiue effiẽ producend. ꝑ eand. met cognĩõ natq. põit attingere effiẽ pọle, seu eundẽ futurũ, aut iam subsẽ pọli, sicqd et ualet ꝯiqere ꝯpiã una eadq. cognĩõ.

De 3° sit 3ª ccõ ead. nõ riõ põt eẽ sit intuitiua, et abstractiua riũ diuersorũ 1 talq. cognĩo natq. sit 8ꝑnatq.: cõstq. q.ª visio Beata ẽ intuitiua riũ Dei sit et abstractiua riũ creaũrq. pure pọliũ, et tñ visio Beata ẽ una eadq. riõ, reatq. Bell. Deinde Angelq. una eadq. cognĩõ attingit eã intuitiue, et ri ead. effiq. abstractiue, ud nulla riõ conuiat complectere. Ergo ead. cognĩo ad hus natq. eẽ ualet sit intuitiua et abstractiua riũ diuersorũ. 1 Ve adeq. tale cognĩõ ri crõia pro te illq. diuiq. oppoq. q. præsta et ad ꝯgitẽ ri eludunt ẽ ri nõa intuitiua, et abstractiua ud reatq. et effiãta põt dici: sed tñ conuiẽtes in sua speciali diuĩ illq. ꝯspondet, neq. ri repugnat ꝯtinere eminenter duas oppõtq. ri una eadq. re, ut põt in 3° actu tepii præuiente a duplicĩ diuĩ pro tatq. ꝯplexiõnaltiõe, et passim in ptib. exemplq. fit manifestum. Ergo ri repugnat dari riõ intuitiua sit et abstractiua riũ diuersorũ.

2ª. V sit primũ nõa intuitiua hẽre iam certificandi põ de obti exiã? Rx ꝯstiũ durio obti ꝯdiste perspicuate, q.ª nõa intuitiua de obti certe, et ri apparenter, tñ existente ita certificat põã ut ipsa in ꝯ certa: ipsa uõ adeo certa ẽ ri se et negat illi subsẽ, salutq. tñ ꝯprius, et natq. nũ

videndi rem obiectum quo propria est noa intuitiva de et propria certificare de exa obiecti;
diximus (dum modo obiectum distantia proportionata) nam si intellectus attingat pia propria certificabile
noa ad ferend iudiciu de propria ac evidenti exa illius, nequit pro elongatione
dati aliqd obiectu quod non decernitur an sit albu, aut nigru, ac proinde non certificabile de
sicitate pia de exa albi, nigri: ac proinde ois noa intuitiva vera, et si tamen appa
rens amotis impedimentis requisitis loquendo certificat pia natura sua tot de
exa obiecti, sed de eius circumstantiis: et si tamen sufficiat certificare pia de exa
actuali, sive congruit ut creata, sive necessaria est increata exa Dei.

Dices non e impossibilis cognitio quidditativa Dei, quae sit abstractiva, ex
cuius talis cognitionis certificabitur illius de exa Dei; ergo non e propria noa
intuitiva certificare pia de obiecti exa. Resp. 1o negando mai. si supponatur divina cognitio
quidditativa Dei omnino natio attingere Dei exa ipsius Dei, cuius sit de illius essentia, enim
ac perfectiva, quia in talis noa semper erit notio intuitiva. Resp. 2o permissa mai. pro
de cognitione quidditativa Dei mea, dicitis quomodo e ex ea talis cognitionis certificabile
illius de exa Dei, sicut negatur: ex eo talis cognitionis reuperetur praesentia: non si
abstractiva quia talis si aliud non enim veniat de re obiecti, tamen quod sic exse certifica
bit: ac noa intuitiva exse ea quae erunt realiter in actuali exa rei certificat
pia ergo sic resolvimus de illius proprietate certificare pia amotis impedimentis etc.

[redacted] noa cognitio intuitiva natio requirat vera et ac
tuale exa rei seu obiecto: Resp. sufficere apparentem ita cum D. Tho. 3.
p. q. 76. art. 8. D. Suar. cum congruentibus lib. 2. de actibus sua superiorum cap. 8. no. 6. =
[redacted] sect. 2. § 11. [redacted] non videtur consequenter
videt oculi corporis obiecti quod ipsum existentis, tamen existentia, cum nulla sit huiusmodi
cognitio: sed talis visio tribuitur ad obiectum sub exa rei apparente, cuius supponamus
illud non exis vere et realiter: sed tamen propria illud experimento, quia non noa intu
itiva quilibet de sensatio potest videndi sufficiet exa apparens. Et similiter nam talis visio
tenderet eodem modo cum obiecto quodammodo pro rei non existit, ac si illud re vera existeret et
in specie, potest cum pluribus apparitionibus, maxime cum miraculo Scalabitano.
Quando hoc eventu est dari exa a parte obiecti praesentis tamen illa visio, est eius illi
non deest propria ratio praesentis intuitiva et notitia quae e exa cum aut apparens, sive de tamen realis.

Dices nullus actus tendit in obiectum, ut ita non stando sub ratione proprie
formali illius: sed exa cum e ratio praesentis noa intuitivae, ergo
obiectum vere et realiter non existat, non poterit tendere noa intuitiva: mai. est certa, ac evidenter
collegitur: min. probatur quia propria ad actus sufficit praesentia vera et evidens non sufficit exa ap
parens, sed sufficit et requiritur vera et realis, ita ad noa intuitivam cuius propria est
certificare de exa obiecti. Resp. concessa mai. negando min. neque exa idealis, et realis

ē vāo viātiua et motiua nōbi intuitiuā: sed aut uā, aut apparens. et ad qōnē dīn dē deiā rāē, nō actus sient siuę ē effectus eiudem, sit q veritatē xplexā ōis ensignā bili ideoq tendit in obtū ut ē ā pē rei. q^a x pthu lib. 3. de integret. cap. 8. ideoqio ē uā aut falsa, q^a reqē aut dē: nōā tr intuitiua ci aliqndo sit simplex appha nō tr q̄ peāt uerē simptē n̄ requirit obtū ā pē rei, sed suffii apparens.

Dices difficultas 2^a. nōā intuitiua sit nobilior abstractiua?

Resp^o aff^e dicēdū pmō cēa sine poria, q^a nōā abstractiua semper oritr ex aliqua imperfectiōe obti aut pōe: intuitiua aūo tā ex utraq perfectiōe ē pōt. et hac perfectior censeti: mā Deus q̄ xpter imperfectiōē, sed emiūēt intra suā actualē cognoscit eaś abstractiuē oēās, sūi ē poile: Angeli uō et hōes ob imperfectiōē itti gendi natē, cognoiūt Deū abstractiuē, ex eo q̄ d nequeant illū attingere ut ē in se uisib9 oiā. Deinde ētiā Diuinus se ipsū intuitiuē cognit, et neq, ex pē pōē, neq ex pē obti ulla subit imperfectiōē ac pīn sicē ā nōā intuitiuā atra exulabit ē in abstractiuā uiidat. Vnī jnde ex negatione cap. conf to nulla imptio inue uenit cognoiē ē neq abstractiua: ideoq Deus neuē ipsū, nec aliquā xponā Diuā aut attributū attingere ualet abstractiuē. Dicimus ordem mō cēa sūit poriā q^a inigua oritr xporāe nōā intuitiua xporalis ui abstractiua xporalis: nobilior abstractiua Diuā ēt intuitiua huūā, ut et uidere ē in aliis exemplis.

Quam potentiæ intuitiuē et abstractiuē cognant?

Sectio. 5.^a

Dēns pmo sēs externos et cūm tot pōe natā cognoiē intuitiuē: nā nōā sēs externi ēm suipūne obtū sēmq p spēm multam, et xseruatā ab eo: sed hac xsentes ēē existentes ut aliis ōnūb9 sine requisitis ad nōā intuitiuā, ergo tales sēs sot intuitiuē cognoiūt. Sed dō q^a nōā intuitiua sēs externi cāuēa dēt effectiuē ab obto ut ate xsente: alq amoto obto pōt natā xmiere spēs ēius xp breue tpis in oculis, et tunc p eā spēm ualebit oculus suipere abstractiuē: mai, ex stā xcedunt: min xbr: pōtq. qs sio obtuto respiciere intensā lucē, tunc si aliūs ex longuē ne oculis exponitr secundū lucē intueri, q̄d sāni neqt alq, xsecuāre spēi repsentans lucē oculis, 6. Rō certa mai, instituendo min. nā sēs sensus externi sedent natā in sāi et xseruari ab obtis, q q amotis statim pereunt ut lumen amoto solo: q^a si destruatis obtis spēs sensitius meiēnt adhuc p breue tempus, sed ē spēs simplex n̄ pendere in sāi et xseruari ab obtis, q̄ cōē phi, ce nōā eaq d, ut pēt ex logiā cap. de ostulata. quis et subiecti xseruari pōt ipse oē destructo obto, t clausis oculis, ui nulla dōtr eā uāia q̄ postea cllu spēm ea

corrumpat neq; in his 3 uiis, ut nec lux. Ad expositam de luminoso dicit, nullam repugnantiam inueniri, ponere species, t[um] uisionem in oculo distantem obiecti et amoto seddari: in pstrepia deceptionem, ex presentiam ad obiecti proprium in se relatam, ij potest omnino illius iudicandi. Adde lumini nostri. Vel dici id aliqui propter alterationem uisus causatam ab externis luminosis in his speciebus utaly ad potentias externas oculi, et obversari pupillae, q[uo]d tunc per sanguinis tenuissimam et fluidam causat seu uisionem in oculo per tenue species, quae uisionem sentit pstrepia, non deceptionis affectis a luminoso separato t[um] distanti. Imp[robatur]: si talis deceptio sit directe in operationem pstrepiae, uel illius, potius uoluntatis impedire tale iudicium, q[uo]d n[on] uidetur admittendum. Contrario fatendum est dari uisionem in oculo, quam uoluntas cohibere n[on] potest ob presentiam speciei in oculo separatae, et ubi in illum hic producat sive effectum in illo proportionatum. Ex pstrepia ad illud obedire uoluntati, et n[on] seruile, ut est coier acceptum omnium potentiarum ac non potest uoluntas retrahere pstrepiam aut illius a iudicando se obiectendo. Dein supponit sic causandum speciem in oculo, et uisionem ponere amoto t[um] distanti obiecto, pendere species ab ipsis uiri piis, ac renouari: ut sint in illis talis facilis expulsionis.

Ex[empla] sensibili tum communi et externis n[on] potest natura percipere obiectum q[uo]d realiter n[on] existat. Sic in uisionibus apparentibus aperte refert aliquid obiecti existens a q[uo]d uisio tendit: nam in tota natura nulla est uirtus ad producendam speciem ut intentionalem obiecti n[on] existentis: sed dicere poris naturam est ut his cognoscit. Conatu percipere sequitur obiectum n[on] existens reale. Nullatenus est rectius posse Daemones hoc fingere, ut uideretur in multis miraculis ubi apparent magnae aliquae intentionaliter supplente Deo presentiam obiecti per speciem t[um] aliquid aliud. Deinde oculus uidet in Iride uarios colores n[on] existentes: et tritus parte magicam intuentis Leones et Dracones uarijs affectus coloribus in apparentibus; conatu ualet oculus attingere obiecti n[on] existens. Ex specificando ait neq; in oculus in Iride uidet colores, sed lucem talis modi, probat ex qua offerta omnino pstrepiae iudicandi adesse colores, quos ptei (?) illius. Nec est decept[io] a Magicis intuentis Leones et Dracones, sed alia obiecta realia exis[tentia], q[uo]d ob permixtionem et modificationem speciei, aspicientibus n[on] decernuntur a potentia uidendi, ideo potest omnino pstrepiae atque pstrepiendi, et intellectui iudicio diuersimode [illegible] quam re ipsa sit in obiecto.

Dici 2° sensum com[munem] et externos necessario ad uisionem cognitione abstractiue: obiecti q[uo]d sensus com[munis] et externi sunt essentialiter intuitiui ex specie [illegible] ut et talis his [illegible] abstractiue: q[uo]d nulla potentia cognoscitiua necessario potest esse sine obiecti adaequati, ac prin[cipium] ut his com[munis] et externos obiecti adaequati sit tendere in actuali existentia in rerum, sunt existens ac presens; ex illud sensum n[on] potest necessario abstractiue cognoscere

abstractivae: etenim divinitus possunt tales repraesentari ad productionem objecti non existentis, quia tunc
possunt per illas cognosci tale objectum abstractive ob repugnantiam fieri cognitionem non evidentem
productione repugnante ut in multis in locis ostendimus. Dices contra: 1° non est possibile speciem
visivam non repraesentare objectum praesens sed apparenter: talis non species naturaliter creari non
potest ad potentiam videndi cum tunc existeret potentia quae sit abstractiva intuitiva sed quia
tendat in proprium objectum sub ratione existentis et praesentis sed apparentis, nec divinitus illud
attingere valet nisi ut realiter apparenter existens et praesens. 2° non est possibile speciem
visivam repraesentantem objectum absens quatenus absens, quia ad visionem objectum visum est lucidum et
colorabile: atqui absentia objecti est negatio, quae nec est lucida nec colorata; ergo nec divinitus
potest ab oculo attingi objectum absens qua absens. 3° non potest dari species visiva
repraesentans solum entitatem absentem, quia non ipsi datur, est impossibilis, et potentia est medium
ad illud cognoscere impossibile: secundus videndi tractus ad totam entitatem alterius [illegible]
cum sit abstractivus, [illegible] ad illud [illegible]: idem [illegible] de speciebus aliorum sensuum [illegible].

Dices 3°: phantasia et intellectus habent cognitionem intuitivam et abstracti-
vam: [illegible] patet per experientiam: quia intellectus et phantasia percipiunt res
absentes ut tales ipsa experientia attestante. Deinde habent, non possunt attingere mul-
ta objecta cognitive, et per species absentes. Ergo et abstractive: probatur 1° notitia cognitiva
intuitiva est multo perfectior abstractiva, cum evidentior et certior sit; ergo [illegible]
dici sensibus externis ignobilioribus phantasia et intellectus et his recedenti. 2° intellectus et phantasia
cognoscunt intuitive sensationes reliquorum sensuum, de illis nos certificantes tamquam
de rebus [illegible] praesentibus et propriis. Ergo. 3° intellectus et phantasia apertis oculis percipiunt
hoc album ut praesens et affectum omnibus conditionibus requisitis. Ergo [illegible] ratio patet, quia notitia intui-
tiva apparet in intellectu et phantasia ut nullus non videat. Respondeo: Dices phantasia et
intellectus percipiunt intuitive in eadem notitia [illegible] notitia intuitiva, abstrac-
tiva notitia: ut [illegible] apertis oculis attingat hoc album intuitive, et [illegible] clausis
perciperet abstractive. Ergo distinguimus notabiliter notitiam intuitivam et ab-
stractivam. [illegible] percipere [illegible] cognitionem [illegible]
[illegible] abstractivam: non illa [illegible] notitia est experientialis et non tunc repraesentat hoc
album existens, sed et [illegible] defectum [illegible] [illegible] notitia [illegible]
pendeat in [illegible] et [illegible] resolutionis.

Utrum notitia intuitiva et abstractiva reperiatur in [illegible] intellectus operatione?

Sectio 6.

Dico 1° notitiam intuitivam et abstractivam indiscriminatim reperiri in 1ª operatione
intellectus: [illegible] simplex apprehensio ad [illegible] tribuitur in notitia intuitiva et
abstractiva: sed intellectus simplex apprehensio aliquando [illegible] objectum praesens et

aliquando cognoscit alterum. Quaedam ex illis erant intuitivae, et quaedam abstractivae, nec non potest in patria dicti pueri, eo quod in obiecto aliqui fuit abstractio et aliquia praesentia in operatione concurrebat, iuxta utramque notionem in illa inveniri. Dicimus 2° utramque notionem dari in 2ª operatione intellectus, quia si praesenti et futuro percipiantur intuitive, sic eadem ipsa ratione attribuendi unum alteri iudicium inde eorum quae tale enunciatum erit intuitivum; si quidem erit ipsi abstractive cognitum: ut tamen in lacte, si intuitive percipiat esse hanc albedinem et hanc dulcedinem, iudicabit intuitive hoc album esse dulce: illud non iudicium fecit per propriam speciem in coniunctione extremorum singulum, reale praesentiae et reale esse: sed quando non tendit in rem existentem cum suis circumstantiis per propriam speciem intuitivam, hoc intuitivum erit tale iudicium. Ratione tamen repulsionis predicere de iudicio quod est quoddam nubes aut venturus, et quod est repraesentativum extremorum cum reliquis circumstantiis suis per proprias species: non sic ratio affirmandi unum de alio abstractive tamen percipiatur quod extremis praeterito et futuro repraesentatur intuitive simpliciter iudicium erit abstractivum quia talis praeteriti substituit in affirmatione vel negatione unius de alio abstractive. Dici tamen potest intuitivum tamquam quod extremis praeteritum et futurum intuitive exprimuntur. Deinde quod diximus coniunctionem extremorum debere cognosci intuitive, non intelligimus [unionem] actionem realem, quae fit in regione dicitur.

Sed materialiter sumptum quod ab ipsis extremis dicimus ut sit quaedam proportio extremorum, et simul cum illis in actu exercito percipitur intuitive.

Ex opposito impugnant Complut. in 2. disp. 3. q. 2. ad 1ᵘᵐ et nullius alterius, non iudicium humanum ex suo peculiari modo tendendi in obiecto abstrahit a praesentia vel absentia, ita ut eodem modo se habeat vel aliquid enunciet de praesente vel de absente, sed destituto ab apprehensione antecedente eorum, quae si intuitiva fuerit destituit iudicium ad obiectum intuitive: si abstractiva ad obiectum abstractive: unde ostendit non iudicium ut sic non tendit in totum enunciabile tamquam per aliquid apprehensum, sed ut in aliquid coniunctum ex praedicato et subiecto tamen in actu exercito quod nullius ordinem dicit ad praesens et absens ex quo sequitur tale iudicium intuitivum censeri. Addunt tamen iudicium non iudicat differentiae posse aliquid intuitive quod apprehensio intuitiva illud antecesserit: et de iudicio divino ac Angelico, alteras ferunt esse intuitivum proprie, si ex parte obiecti non repugnet: propositio non est divinis relictam in ratione illa ex qua ibi superstitiis apprehensiis aut alterius dicitur esse a iudicio divino et Angelico: si quod hoc per se in omne certitudine de existentia, et praesentia obiecti, non cum per apprehensiones antecedentes, ac proinde divinum iudicium et Angelicum semper intuitivum erit in ratione iudicii, dum suo modo tendat in obiectum existens cum proportionatis circumstantiis. Verum haec priora quoad 1ᵃᵐ partem omnino est reiicienda: quoad 2ᵃᵐ amplectenda: unde ad illius partem dicimus iudicium ex proprio modo tendendi proprio in obiectum

abstrahere à præsentia et actua obiectiva ratione sui ex suo principio, cum ipsa pariter tendit in obiectum existens et præsens: cognitio per apprehensionem intuitivam est condi ditione abstractivam, et pariter patet, et ipsa testatur experientia.

Dico 3° notitia intuitiva non reperitur in 3ª operatione intellectus seu discursiva: ratio quia licet præmissæ intuitive cognoscantur actu, attamen actus alterius neque intuitive; siquidem cognitio cujus præmissæ per ea alios et pal... speciem: non enim in se ipsa est præsentia quod omnino requiritur ad notitiam intuitivam. Dico quando effectus cognitus est præsens cum aut cum causa sua talis cognitio non est intuitiva objective (ut dixi) quia non repugnat eam dum abstrahat a causa peculiari ... quod dicitur quod potest fieri cognitio intuitiva patiatur non: quod patet dum per specie a Beatis per cognitionem speculativam intuitivam et fit per cognitionem imperfectam abstractivam: quia ex visione Beata in propria cognitione dum fit cognoscunt creaturas peculiari ut peculiare obiectum: ergo per speciem deveniunt Beati etiam in cognitionem divinæ essentiæ cum perfecte omnino, et per ipsam visionem Beatorum [orio] et in se.

Circa actum memorativum conjungit controversia: nam alii affirmant esse intuitivum cum Scoto in 3. dist. 14. q. 3. 1° quia obiectum præteritum potest habere ordinem ad tendendum notitiam intuitivam, aliquoquin a Deo intuitive cognosceretur. Cognitio intuitiva cadere potest in actum memorativum. 2° obiectum per talem actum cognitum ut existens et præsens in illa differentia temporis præteriti in quo erat, ergo talis actus est intuitivus. 3° actus omnino productus ab ipsa intuitiva est intuitivus: sed illa recordatio omnino producitur ab ipsa intuitiva, quia est memorativa ex actu præterito intuitivo relicta. Ergo actus ipse memorativus est intuitivus: neque enim aliquid obstat et ex parte obiecti, et obiecti in obiectis per alienas species. Inficiantur alii cum Gregorio I. dist. 3. q. 3. art. I. corolario 2. Mol. I. p. q. I. art. 2. disp. 7. & his similibus. 1° quia notitia intuitiva tendit in obiectum omnino præsens et ratione terminandi: sed actus memorativus non tendit ad obiectum præteritum ut sibi omnino præsens, sed ut præsens actui præterito correspondenti, ergo neque est intuitivus. 2° obiectum præteritum sub actuali existentia non tendit omnino recordatione, sed tamen fuit in præterita cognitione experimentali: nam recordatio tendit in obiectum ut antea cognitum: sed hoc non sufficit ut tale obiectum dicatur esse in aspectu mentis; ergo actus memorativus est non potest intuitivus.

Utraque pars est probabilis: sed 1ª probabilior videtur, nam species memorativa relicta ex cognitione intuitiva est propria rei quæ intuitive est cognita, et ipsius cognoscitur; ergo per illam intuitive percipitur res antea intuitive cognita, cum cognitio quæ perfecta fuit est utraque præsentia et præsentia repræsentative, et ut sic percipitur licet præterita fuit quia præterita

collitur rei exist.ª et præsentiã non fuisse. Vn.º e.t dari pot recordaõ rei antea intuitive cognitæ, si illius ulterius pot. memorativa, intuitivã acciõ dari in adæquata quæ repræsentat ipsa rem, et cognoscit ipsius præsentiam etiã præscindendo ab exist.ª et pñ abstractiva erit. Recordaõ rei abstractive cognitæ nõ potest e.e intuitiva quia pot. memorativa reddita recognitam abstractiva e.t adæquate abstractiva, atq adeo inserviunt neq adæquatè intuitivã. Secus cognitio quæ antea res fuit abstractive cognita, postea intuitive attingi pot, nã talis cognitio tã abstractiva sit relinquit pot. memorativa intuitivo pui, cui nõ actualiter existebat in illo illius præcipiabatur. Gra adjunctio virtuti dicis actui præsenti potest rem exist.ª sufficienter ad nõitã intuitivã, ut diximus supra in superius dicta, nã quæ sit tale obñ e.t in propria mentis certificando illud, et hic aliquid amplius quam posse: quod simpliciter abstrahit ab exist.ª exercita t exercenda, præsenti si tã nõ sit existens et præsens actu, e.t nil omnis atq existens illius exist.ª propria exercita, sed dices e.e cã.

Quæst. a nõitia intuit. attingitur?

Sectio 7.ª

Sim. e.t oia obta cerutur a sensibus præcipue intuitive, et ad nõitia intuitiva attingi: constat nã quod pot. externa intuitive percipit nõ fugit intuitivã nõitiã cognoñ: sed oia obta cernit quæ potes externas cognoscuntur abs.d intuitive attingunt; ergo et ad nõio illius: min. et stã colleni: maior prob. pot quod noster illius cognoñ obta cernit et ai sibi circumstanti exist.ª et præsentiã sicut pot. externi; ergo his percipiunt intuitive e.t illæ in simpliciter præsentia ejusdem. Dixi 2.º nõitia illius in præsenti statu nulla substã incorporeã per specialem cognoñe intuitive: atq quia noster illius stt attingit substã propria actu incorporeo in eõ statu, cum nullas habeat proprias alicuius substantiæ t infusas a Deo t ab ipsa substã emissas; ergo arguitur tã et abstractive per pot. actuit sensitivæ illa percipere valet. et id dixi de pot. in specialibus et corporeis ex de habitibus supernaturalibus et naturalibus. Dicis pro nõitia illius intuitive cognoscere aiã rõnale per ipsius substã, cui illa habet intime præsente sicut Angelus cognoscit se per propriã substã. R. concedo aiã quia tã aiã rõnalis creata sit præsens illius nõ e.t in præsens intentionaliter et obiective per ex præsentiõnes, quæ habet cui mõ cognoscendi nõitia illius in hoc statu quæ e.t dependens a phantasmatibus corporeis ex aiã rõnalis attingi neq vivime et proportionate: quod ecc Angelo nõ ei sit illius nõ nulla sit ab alio extrinseco depõa. verum in nobis dependet pot. omnis cognoñ aiã rõnalis in præsenti statu a phantasmatibus propria, nisi eamq et aiã rõnalis cognitã abstractiõe per aliena species, neq a pot. propria cognoscit e.t propria obti sit

pōt in spē relicta cognitiōe Dei infiniti, q̄ repraesentative, repraesentare Deum etti inservire valeat ad notitiā intuitivā ejusdem mei cognoiṣ.

Dico 3.° nūm istū cognoscere pōt intuitive operaōes proprias et aliorū

poniṣ tū cognoscentiū, tū appetentiū quadam, et ipsas, q. nō quadam q. ē et clare: probō nā oīs nōā cognitio experialis constat intuitiva. Tū istus n. tū praesentiē et experiti operaōes proprias, tum et aliorū poniṣ, tū spiritualium quam corporaliū; hs tot quadam ē illas intuitive cognoscit. Quia vō attingat intuitive quadam quod clare pōt, neq. in perfecte agnōt illas veritatē, ut dicis ipse nō novit an sint corporeae, spiriales, naturae an liberae natae, quod tū illū nō lateret si penetraret intuitive illarū quiditatē: tolutiqz experiti in tali pōa dari operatiōē, et 2.° tale intuitū cognoscendi immiṣ quod dicitur.

Deriū inquires, mū cognoscet istus proprias et aliorū operaōes attingat, nūmq. ps immē an ps spēs? Rz istū propria actus proprios, et sctos, ps se ipsos immē: nō ūō ps spēs ab illis emissas: actus tū sentiū externos, et externos ps spēs ab ipsis emissas [illegible] immē ps spēs: 1.° pars [illegible] 2.° actus [illegible] sunt spiriales [illegible] propter applicati sensus ānd istūs: ac proinde nullas hent spēs proprias, quas intuitive attingat, cū nā abhorreat superflua; hs actus humanos oīn ps ipsos intuitive attingūt, ut ipsa experia allegari videtē. Dico ē aīa realis spēs corpus, hic ac ipsa sctos sunt spiriales, et reale praesentes istūs: et tū si cognoscuntur ps intuitive abitum in praedicto in 2.° ratiōe cognoscitur. Rz dis quoniam nō reale praesentes istūs actus, trado: proportionato nego: et ratio mani fēstius, q. aīa realis spēs hic ac sctos magis accedant ad potentialitatē, q. ad actualitatē, ergo quia minus hent actualitatis et magis potentialitatis, minus cognoscit sunt et proportionatē ps ipsas: ideoq. etsi praesentes sint reale istūs, nō tū et ue cū deflectant ab actualitate proportionata cognoi immē ps ipsas actibus experitē: ex q. fit ut ipsi revereri valeant ps ipsos immē ad nā nōā experiale, nō ūō in argūo allato: ū nosceristus et [illegible] tionis esse exigat spiriū depūrs à ptiatis, q. tenus speculari oportet, adhoc ut reducantur ad actū cognitionis omnia illa obiecta q. potentialitate immersa sunt, ut aīa pōt et hic eā ratis tū Philos.

2.° ps nā actus sensuū externorū, et internorū sunt

[illegible] ideoq. improportionati ut ps ipsos ūnio immē reversant in istū ad tui cognitiōē rōe materialitatis et actualitatis; q. proia nō hs ps spēm repraesentantē obtū intuitive cognitū, ab ipsis sensibilib. pōt attingi: spēs nō q. ab actuali cognitiōe hic cōis dimanat in praesentia abitū

pōa deducuntur, n̄ tm̄ repraesentant intuitive obiecta consistentia, sed cognoscit et sentiunt antea modificando [illegible] ipsa obiecta atque gratia et motu emanarunt: idq procedit de rebus quae fiunt ab illis agere sit et potest eludere adustis de pōa illius positis mediate in opinione scoti admittentis species [illegible]: in opinione vero D. Thomae illas rejicientis et procedit similiter cum illis in [illegible] [illegible] sit in potentia [illegible] eliciat cum adaequate nōa [illegible] gtis intuitiva, nam initia concepta primum cum omni et operationi abstractionis et veniunt illius exprimens notitia sensui intuitiva.

Itaque cum in rebus creatis inveniantur entia rationis negationes et privationes de quo duplex prima: altera Valent. 1. p. q. 14. puncto 3. et RR. com: negantium cognosci proprie intuitive tum privationes et negationes, et entia rationis: suntque quia notitia intuitiva proprie requirit existentiam realem actualem et sat apparentem: sed negationes privationes et entia rationis nullam habent existentiam realem positivam ratione cuius certificare valeant sensum illius cognoscentis proprie et intuitive. Altera docet RR. cum Suar. lib. 3. de attributis cap. 3. num. 6. et Molin. 1. p. q. 14. asserentium praedicta obiecta posse ratione sua notitia intuitiva, quia possunt cognosci ut existunt et praesentia [illegible]: sed hoc [illegible] in suo genere praecipi ante intuitive cum ratio [illegible] notitia intuitiva tendat in existentiam et praesentiam realem apparentem abstrahendo a positiva et reali. 2° Deus intuetur negationes privationes et entia rationis proprie, et accommodatas adeo ut ea Deo cognoscente perfectissime in suo genere intuitive. Et [illegible] quia Deus attingit caecitatem Didimi, tenebras aeris, peccata hominum et [illegible] abstractive, vel intuitive. Nihil certo cognosci potest nisi per notitiam intuitivam, aut saltem deducta ex intuitiva: atqui Deus certo cognoscit tenebras in aere non abstractive, sed intuitive. 3° experientia testatur nos certificari de entibus rationis privationibus et negationibus, quae sunt obiecta sufficientia ad notitiam illa tradendam.

Utraque primam probabilitate facile defendi potest: 1° habendo rationem notitiae intuitivae sub ratione existentiae positivae et realis, exercitae vel exercendae, nam haec sola videtur admittere rationes [illegible] est: ac sic certificare illum. 2° admittendo quamcumque existentiam actu positivam realem negativam et rationis cadere in notitiam intuitivam in existentia proportionata exercita aut exercenda pariter ipsi et [illegible] accommodatas certificationi illius ad ferendum iudicium de obiecto existente contra apparentiam rationis negativae et privativae atque potest utraque primam [illegible] dictio.

Quae species requirantur ad notitiam intuitivam et abstractivam?

Sectio. 8.

Doctor Mol. 1. p. q. 1. art. 2. disp. 4. quia notitia vero abstractiva docet ea

ex cognitione intuitiva huius albi representi specie intuitiva prius causa quod efficaciter
elicit cognitionem intuitivam eiusdem albi: ergo deducitur phantasma conspectum eiusdem
albi intuitive in phantasia, quod efficacitate phantasiae elicit phantasma conspectum per quod
intuitive attingit ipsum album, ergo intuitiva cognitio phantasiae afferenda
ad D. cum in me producit secundam speciem abstractivam albi quo quidem postea cognoscit
id quod met albus in absentia, producit in specie intuitiva speciale in ipsa potentia
repraesentativa id obiectum singulare existeret in dari in ipsa potentia species re-
singularum, et hac specie in phantasia ipsius elicit speciem per quam intuitive attingit hoc
album praesens. ergo possumus reverti in ipsa quod species abstractivae ad cognoscendum per
rem hoc album dum absens abstractive: non ut existens vel praesens, per quam
speciem admittit aliam in eodem ipsa potentia productam a phantasmate causa abstractivae.

Dicitur 2° primo Mol. non sit in eodem potentia d. nostra. nostra species in-
tuitiva diversi nominis: efficacitate ab ipsa potentia est ad ex-
currente ad notitiam abstractivam: tales non species repraesentant obiectum efficacitate di-
ad obiectum naturaliter distinctum non in ducente discrimen essentiale inter notitiam intui-
tivam et abstractivam ut Pondemus, et cum species efficacitate speciei sufficienter sit ex diversi-
quarum productiva obiecta praesentia, aut productum naturaliter tendendi efficacitate in obiectum sit
ut tales species non in efficacitate diversi exprimenti, sed ut intuitiva exprimit
notionem ~~ab~~ intuitivam, et abstractiva abstractivam. Verum displicet in eodem
D. quod asserat speciem conspectam memorativam relictam ex notitia intuitiva in
phantasia et ipsa possit esse abstractivam esse, cum prior intuitiva esse debeat prae-
sentem id album sit realiter praesens, et absens dum non est repraesentatum ut existens
in aliqua diversa specie, et cum aliis sedibus? requiritur notio intuitiva eo oportet
ut experimentum intuitivae obiecti, cui resultet per memoriae naturalem a notitia intui-
tiva, exprimat quod obiectum existens et ut tale cognitum. et ...? 1° quod tales
species productae a notitia intuitiva ut a causa naturali, adaequata, per quam repraesentans
totum id quod notitia ipsa repraesentabat, et ipsa notitia debet certificat potentiam, quod tales
species intuitiva censete. 2° species conspecta cum sit adaequata a visione oculi
intuitiva: et non repraesentat obiectum conspectum. Species conspecta memorativa re-
licta ex notitia intuitiva phantasiae et ipsa erit et intuitiva, et quod expri-
mat ipsum obiectum et cognitionem praesentem intuitivam, siquidem sit per abstractione
omnia, ut praesentia cognitiva, et notitia intuitiva non naturaliter repraesentat tales species.

Dices praefatam speciem relictam ex notitia intuitiva attingit per-
ea obiectum absens, sed est abstractiva, et sufficienter non species intui-
tiva recurrens potest ad notitiam abstractivam. ... ipsa notitia intuitiva naturalis
... speciem conspectam abstractivam. ... cognitionem per ...
quod a pro rei et absens, non ut praesens absens: quod illa species memorativa

exprimit obm̃ sit exacte sub roē attrib, sed sub roē ẽsentiæ causatos. Ad 3ũ iraõ
necessarie, si procedat de spẽ inadæq̃te accepta: negõ illã, assignãdo rãn: tũ: rõ
q̃ intuitiua natã, et adæq̃te producit illã spẽm memoratiuã, q̃ potẽtia et illã
dẽum, semper elicit spẽm exprimentẽ totũ id, qd̃ ipsa repræsentat, cujusmodi spẽs ipsa
intuitiua erit: atq̃ spẽs simplex ñ reuerit se sola ad cognitũ, modum cũ
illa: atq̃ adeo exceptiore illius valebit reuerare inadæq̃te et illius spẽm
ad alia rõm ñ repræsentantẽ totũ id, qd̃ ipsa spẽs repræsentat, et sic talis cog
rõ poterit ẽe abstractiua, q̃ rõ carentiæ rõã intuitiua, ẽ simpliciter ẽ atq̃
et ñ spẽm illius per se ordinatã ad eminẽtã cognitõẽ.

Dr̃ ceterũ ĩn sic cõ: et externis, sed dãri spẽs intuitiuas ẽ
rũ singulũ sensibilũ in rerũ q̃ rõ subiãs, nec alias ac
rũ immatiũ, q̃ spẽs tandiu in his sub durant, quandiu obm̃ antecedẽter se co
ñ sublato statim pereunt, cũ pendeant in fieri et conseruari natiuã potentia
reali obti ẽ rõ ẽ potiorẽ praũti. 2º in potẽtia dari tũ spẽs intuitiuas, ac
abstractiuas concernẽtes eã ipsa potẽtia, et horũ pendiq̃ ẽ dẽstinandã ẽstã
sui. Sex q̃ alias pure emissæ à sẽ cõ inseruient, q̃ ad 1 cognitõ et tũ repræ
sent aũia conspicta in rerũ sitẽ cognitionis sensuũ externorũ, ut coĩs:
alia pros memoratiua relicta ex actuali cognitõe intuitiua, et repræsentat
obm̃ cognitũ ab ipsa potẽtia, ex potẽtiõẽ sat in oblique, qd̃ sufficit ut memo
ratiua recordet, et postea inseruiat recordatiõ obti. Spẽs abstractiua nul
la dante in potẽtia emissã, sub 3 externis potẽtia ñ nulla, ab his sub
accipit spẽs abstractiuas, ut ipsi nullas eliciunt, sed intuitiuas tũ aũui
singulũ matiũ: obstet tñ ead potẽtia varias spẽs abstractiuas educere
de pñã cuius mei potẽtiã ex cognitõibus abstractiuis ab ipsa potẽtia elicitis.

3º 1º cognitõ abstractiuã potẽtia qũe et omne cãus sit
[redacted] ẽ rõã intuitiua, sat mediate inq̃ntũ
potẽtia attingit sub albẽ intuitiue, q̃ hæc cognitiõ intuitiua relinquit in
ipsa potẽtia spẽm memoratiuã huius albi, deinde per cognitionẽ producit immẽ
cũ eadẽ potẽtia cognitõẽ abstractiuã sub albo latentis sub albo: nec in his duabus
[redacted] secundũ illius cognitõis [redacted] sua actualitate
sed ulterius progrediẽ paulum ñ ũ illa oĩe, et à rõ elevata educit de pñ
illius potẽtis omnino spẽm intelligibilẽ albi et cõĩ aut contingẽti sub dẽfe opiniõs: imo
et unita cũ illa pñli seu assistens potius spẽi intelligibili omnino producit spẽm
intuitiuã huius albi in opiniõẽ D. Thõ et rem rõe reuerit ad aliqua no
titias ut spẽs memoratiuas in subortas. 4º dari sẽ in illa pñli spẽs intui
tiuas, et abstractiuas inseruientes spẽs rõis abstractiuã sunt õẽs illæ

produce ab illa agi concurrentibus cum aliis phantasmatibus compositis a quibus talia affere debebit speciem possit repraesentare vias cognitionis in eo singulas nisi forte in obliquo: at quam illas potest ut sit nullus mutatae speciei intuitivae, a qua subordinatis habere p[r]oprius actibus intuitivis augeat, qui actus omnino eliciuntur ab illa et phantasmatibus compositis repraesentantibus intuitive occasionaliter singulas res: atque adeo tales species sunt memorativae. Addi oportet praecise tenearis admittere in illa potentia species intuitivas occasionaliter singulas omnino et praeditas a phantasmatibus compositis cum quod actui intuitivi, quae inserviunt ad 1tum notitiam intuitivam illius, esse memorant species memorativas alias, quae cognitionis abstractivae, prosequitione ut de phantasia resolvimus: neque enim secundum sunt actus illius quia illius sit, ut loquimur de actibus sensibilibus qui in ipsis sunt.

Secundo notitia intuitiva potest omnino concurrere in illa phantasia ad cognitionem abstractivam: nam illa ex cognitione intuitiva huius albi, vera distinctione quaelibet notitia abstractiva prius latentis: et illa cognitio abstractiva eiusdem albi inadaequate semper fit et cognitio abstractiva albi in con[s]pectu est, illa in ipso eodem hoc album praecise intuitiva huius potest illas cognitiones abstractivas, qui virtute se manente cum ea notitia intuitiva, exercendo aliquatenus exprimat eius obiecta: atque ad dictas cognitiones abstractivas concurrit potentia notitia intuitiva huius albi (non enim 1. species compositae nisi remote) quod illa et prius in specie illas cognitionis nimio indigens aliquid proprium ex parte obiecti quod deficit et phantasmate ad illas eliciendas, cum notitia intuitiva sufficienter cum illis concurrere valet ad cognitionem abstractivam in potentia: Quod dicendum est de 2da cognitione abstractiva, id est de memorativa, dicitur cum speciebus compositis in sensu [longa] remote concurrere pro rebus et prius actualiter expositis, quia notitia intuitiva potest concurrere species quae in tot indicata fit ad supplendum vices obiecti, et omnino eliciendas notitias species memorativas velut ex notitia intuitiva adaequate inserviunt illius ad aliam notitiam intuitivam producendam ut Resolvimus

Valeant ne species abstract. concurrere omnino et adaequate ad notitiam intuit. et species intuit. ad abstract.?

Sectio 9.a

Prima tituli pars resolvitur negative, nam illa species non exprimit obiecti actibus compositis, et neque ad illa concurrere omnino et adaequate ex parte obiecti, quia nulla species compositae valet concurrere omnino et adaequate ad cognitionem exprimentem praesentiam obiecti quam ipsa species repraesentat: alioquin tenerent eius vices obiecti adaequate natura. Deinde eius cognitio commensurata nec speciei in repraesentando sit talis species fuerit principaliter ex parte obiecti adaequate. Et neque exprimere praesentiam ipsa species repraesentat: et tamen ...

intuitiva esse exprimat pta in obto quin spẽs abstractiva: nualet taly noia
dimãce abspẽ, id qz ẽ de noĩa abstractivã zparive intuitivã: ead̃ rõe zãõe in
illa ai in spẽ abstractiva iponit tã spẽs abstractiva cũ adeqz se, et immẽ
curere ad noã intuitiva ut sqᵘa spẽ ittigibili zai uty immẽ ocurrenti
cũ ille põli exptuse expto intuitivo ad noã intuitivã obti singty abstracti
ita.

Dein spẽs abstractiva aliqũdo exprimit oĩa qnoã intui
tiva repñtata, z diti mode; ita põit immẽ et adeqz se ad
illa currere. Perfctũ deficitate repñtandi redere eand spẽ improportionata
ad noã intuitivã qa et tunc r a exerci qd repñtet õia qu obi depit õia
putarie: z rõ in spẽ abstractiva poit relucere exĩa mato: d ñ expre
mit ut ẽ obti prãle intuitivã noĩ. Tost. si taly dispymiy suffitut de re
lucere in spẽ abstractiva obti noã intuitivã, et õy spẽs improportionata curere
ad aliqua noã per acti itty: na dispymiy repenit in actu, et in spẽ, sqd
actualitas n exprimitñ abspẽ. Rñdet: nũ in spẽ esse in actu ẽ qrãu, seu
spiciu aut dispti: qm qrõ repenit in obto dipitate spicifica, seu dis
tinctiõe ãptãle ut pre zstat, id ã i obti relucens in actu exprimitñ in spẽ
ppoionato cũ spẽ obti et poõ ad currend ad actualitate popita ab ead
sit at illu: at nõ modi repñtandi spẽi abstractivi, et noã intuitivã sup
dispi spicifice: aspe repondunt dispy pãtibaly spicifica in obto, atqz adeo
n datũ ppotio ut una immẽ et adeqz tẽ ab altera elicatur noĩ intui
tiva et abstractiva. Ubi adito repulisse qredere natẽ: na divinity põit
spẽs abstractiva effective elevari ad eliciendã noã intuitivã cũ nulla
appareat impẽcõ: na spẽs nẽ priũ cognoscitiva sed p̃ductive subiacens
eminentiate divine õi põt in p̃ductiõe nã ẽt desẽ immẽ currere põt cũ illa
ad noã illiu obti intuitiva rõe eminentiã, sed ẽ cũ infira natẽ.

Coⁿom 2 ᵃ titulo pẽ supponẽ dei spẽ intuitivã ẽẽ in triptũ dũia:
alia ẽ sol intuitiva: ut spẽs sensibily huiy alti: alia
ẽ 1ᵃ oriõ intuitiva zparive eminenzei, et 2ᵃ oriõ abstractiva cũ altery, ut spẽs
Angtos exprimente, intuitiva cũ, et abstractive ẽ spẽ cũ: alia deniq
ẽ immẽ abstractiva, sit et intuitiva cũ dispẽ, ut spẽs depimine reptã
una ẽ existente cũ õibᵍ circumstantis singtibq altera põite abq eisqd cir
cumstantiis, q spẽs concet põiy abõibᵍ istiy cũ nulla appareat repugnã
tia expẽ obti cũ repñtarẽ quod rõ iq in indeciõ subit utruq sit. proinq
repñtentabily ẽ per una eandemq spẽm actu. q pr.

Sit 3ª sit spẽs impta 1ᵃ oriõ intuitiva, et 2ᵃ oriõ abstractiva rãe
põt p zie ẽ immẽ noã abstractivã depeñter cũ a cognibe 1ᵃ oriõ obti cũ ad

ha 2° et ppe ealy spēs pt à nā indita. pōt nā huiy modi spēs sumpta in ad
ēqbe è intuitiua et abstractiua. Cq. ut abstractiua cōi posit emine. ē spā
nōa abstractiua ipmuirtute ɔtinet sicut lux una et ead cū sit ɔduit
sit calorē et siccitatē ex eo qd uirtute ɔtineat. Diximus (dependenter à cog
nōe 1° obti intuitiua) qā nōa abstractiua q ppe oriri ualet ex illa ē q
atr cognōis ex alio prius cognit: sed nōa ex alio elicita depēt à cognōe antē
Cq dependenter à nōa intuitiua 1° obti ɔduit spēs cognōē abstractiua obti
Dicy illa spēs pōt pcedere ab aliqua cognōe abstractiua q n sit nōa ex
alio prius cognit: sed emine tendat in rē abstractiuē. impsa in tali spē
pring. ab alia antē n pendat. Pt ɔfirmando oīs: nā cognōe ɔmemo
rati spēi à q emine et nata pcedit cū cīo tali spēs repsentet cune
ex alio cidet effūm exeiō cognōis adhuc ex illa pcedens exprimeret
cuum ex alio dependenter à cognōe antē pt i 2 impssica 2 obti.

2° ita spēs impssa q eminē abstractiua et intuitiua
caūe ualet pōe nōa intuitiua et abstractiuas ppi
ptos. orti nā spēs repsentans pla emine ɔcurrere ualet pōe ad cognōē
uniuy ei ea repsentat: et n̄ ad cognōē alterius ex causa applicare
pōe utentis tali spē ut uidere ē in spēb9 Angtoꝝ p quas n̄ semꝑ cognit
Angelus oīa q in singulis spēb9 exprimuntr: sed aliquando pōt alterius
vnū tm̄ obti ɔcurrentib9 in ad ēqbe spēb9 ē applicare ittius Angelus
ut opte ɔtinuauit suar. tract. de Angtis. lib. 2. cap. 6. à nō 19. et cap. 11.
à nō 3. et alibi. Pett. ei generatu tota illa spēs ɔcurrit ad nōa abstra
ctiua cū sit indiuisibilis ei repsentando ɔ entitatiue obtineat pīsupsit
prius et extensius, ut spēs natis semꝑ, q tñ ɔcurrit totate in influe
tñ tota uirtute: q parte totus ittius ɔcurrit ad appsentiōē à tñ to
tate neq n̄ influit sui tota uirtute nia cū hoc et extendatur ad
uideri et dy uerte, patiens in aliis exemplis ostat et in actiōe 1°
et 2° ita aduensi nō essim. Deciyi à natis applicare semꝑ elicit no
biliorē effūm q eē pōt: sed illa spēs ē cū natis semꝑ efficit nōa
intuitiua, q e nobilior. Pt dicis go mai. cū natis applicata semꝑ elicit
nobiliorē effūm q n̄ n̄ impedit t ab alio q eō n̄ limitat ad aliquē
pducend go: q n̄ de limitat aut impedit ngo: ut sgit ei spē illa
cū ittius applicante, et limitante ad hanc potius q n̄ ad illā nōa.

3° ita spēs impssa ad ēqbe intuitiua sit ɔcurrit
remote ad nōa abstractiua eiusd obti natis adhuc sumpt ei ad ēqbe
t alterius obti pōt q ad ɔcurrere remote, nā spēs intuitiua cāy ɔcur